

N:o 75.

Af Herr H. Mægermarck: Derom att böter, som blifvit ådömda omyndig person för oloflig bränvinsförsäljning, må uttagas endast af de medel, som myndlingen sjelf innehar, eller, der sådant saknas, förvandlas till annat straff.

Genom nu gällande lagstiftning är visserligen tillfälle beredt, att, då en person genom oordentlighet och misshushållning är på väg att förstöra sina tillgångar och såmedelst förorsaka, att så väl han sjelf som hans familj derefter kan komma att blifva föremål för fattigvårdens omsorger och underhåll, söka förekomma sådant derigenom, att misshushållaren försättes i omyndighetstillstånd och hans egendom öfverlemnas till förvaltning af förmyndare, hvilka icke ega att samma egendom förskingra, — genom hvilken åtgärd ock den omyndiges närmaste anhöriga böra kunna antagas vara betryggade emot vidare förluster genom den omyndiges förvållande samt, för så vidt tillgångarne nu äro tillräckliga, emot framtida brist och fattigdom; men huru föga tillförlitligt ett sådant antagande dock är och huru ändamålet med den vidtagna åtgärden kan blifva helt och hållet förfeladt, torde lätt inses, då man får erfara, att, i händelse en sådan person, hvarom här är fråga, efter försättandet i omyndighetstillstånd, hvilket oftast föranledes af personens begifvenhet på dryckenskap och deraf följande oförmåga att vårda sig och sitt gods, utaf sitt begär efter starka drycker, och för att på något sätt åtkomma sådana, förledes att egna sig åt oloflig bränvinsförsäljning, såsom t. ex. genom att för flera köpare sammanskjutna penningar anskaffa ett större eller

mindre parti bränvin och emellan de egentliga köparne fördela detsamma i än mindre quantiteter, samt för denna handling åtalas och ådömes stadgade böter, jemte utskänkingsafgift, så kan den omyndiges egendom utmätas och försäljas, till gäldande af nämnde böter och afgift.

På detta sätt och i synnerhet som förseelsen, flera gånger förnyad, medför allt högre böter, är ju en omyndig i tillfälle att ganska snart göra slut på de tillgångar, hvaraf icke blott han sjelf, utan äfven, om han är gift, hans hustru och barn eljest kunde för framtiden hafva sin bergning och som ofta är hustruns ärfta egendom.

Då nu sistlidne Riksdag ansåg en lagförändring i fråga om mannens målsmansrätt öfver hustrun vara af behovet påkallad, för att bereda hustrun en mera sjelfständig ställning till betryggande mot ekonomiskt obestånd, vågar jag föreställa mig, det Riksdagen jemväl skall finna sådana förhållanden, som här omförmälts, vara af beskaffenhet att förtjena Riksdagens uppmärksamhet; hvadan jag tillåter mig vördsammast föreslå:

att Riksdagen måtte för sin del besluta samt hos Kongl. Maj:t anhålla om utfärdandet af sådana lagbestämmelser, att, då omyndig person ådömes böter och försäljningsafgifter för olaga bränvinshandel, desamma icke må uttagas af myndlingens under förmyndares förvaltning varande egendom, utan, der annan tillgång saknas, böra med arbete aftjenas eller till annat straff förvandlas.

Om motionens remitterande till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1872.

H. Hægermarck.